

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

*Tubkatriinu krabvi
ballil*

Bronwyn Scott

Originaali tiitel:
Bronwyn Scott
Cinderella at the Duke's Ball
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maarja Villandi-Reiljan
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2024 by Nikki Poppen
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12451324
ISBN 978-9916-31-576-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Millal te viimati enda heaks midagi tegite? Ilmselt on sellest juba tükk aega möödas. Kindlasti kehtib see minu kangelanna Cora Graylini kohta. Ta on hädasolev neiu, kuni temast saab erilise kleidiga neiu – niisuguse kleidiga, mis võib tema jaoks kõike muuta. Cora ja Declani lugu on seotud õnneotsinguga. Nad püüavad tasakaalustada isiklikke soove ja lähikondsete vajadusi. Mõlemad suhtuvad perekonda ja kohustustesse tõsiselt. See lugu on veidi nagu tagurpidi muinasjutt, mis algab õnnelikust lõpust ja seejärel rullub tervikuna lahti, sest võitlemist väärt asjad ei tule kellegi ellu kunagi kergesti. Loo taust on tuttav – London ja ballide hooaeg – ja ma loodan, et te naudite väikseid 1824. aasta hooaega põimitud vahepalu ja võib-olla saate teada koguni midagi uut. Kõige enam loodan, et suudate end Cora ja Declani looga samastada ning näete nende teekonna kaudu võimalust oma teekonnaks.

*Kathyle, kes on haldjalik ristiema
paljudele inimestele ja loomadele oma elus.*

Esimene peatükk

*London,
aprill 1824*

1824. aasta hooajal olid nii mõnedki tõed Dorseti maakohast hobusega Londonisse sõitnud kahekümneaastase Cora Graylini jaoks endastmõistetavad: elu algab kleidist ja kogu edasine sõltub sellest, kas ta kannab õiget kleiti. Iga versteposti naise elus märkis mõni kleit – ristimiskleit tähistas vastuvõttu anglikaani kogudusse, järgmine kleit ennustas tema ühinemist seltskonnaga, õukonnale esitlemiseks mõeldud kleit tähistas ühinemist kõrgseltskonnaga, siis tulid pruudikandidaadi valge ballikleit ja lõpuks pulmakleit, mis tähistab naise saavutuste haripunkti – minna soodsatel tingimustel mehele.

Kleidid tähistasid iga tundi, iga sekundit naise elus. Hommikukleidid, päraشلounakleidid, teekleidid, õhtukleidid, aluskleidid, kleite meenutavad öösärgid, reisikleidid ja ratsutamiseks sobivad kleidid. Nimekirjas oli kleite niisama arvukalt kui olukordi, kus neid kanda. Kleit ei olnud üksnes

aja tähis. See oli ka väravavaht, mis määras, keda kandja kohatab ja keda ta *võib* kohata. Iga ema ja krapsakas noor tüdruk, kes saabus Londonisse lootusega õige abikaasa leida, uskus absoluutset tõde, et õige kleit võib määrata kogu elukäigu.

Kes selles tarkuses kahelda julgeb, sellel tarvitseb vaid heita pilk päevikusse, kus on kirjas naise esimene kohtumine pärast kohalejõudmist. See ei ole kohtumine Almacki patronessidega, ehkki nad olid vahetult teisel kohal, sest kleidi *pidi* eelnevalt üle vaatama. Ka ei olnud see kohtumine parima sõbratariga, keda pole aasta otsa nähtud. Ei, esimene kohtumine oli õmblejaga.

Märtsi alguses hakkasid Londoni kahekümne tuhande õmbleja nõelad nobedalt välkuma. Esimest korda üle pikkade aastate võis taas sõita mandrile, laenata moodi prantslastelt ja seal olid moodi hindamas – issand olgu kiidetud – *mehed*, väärt kaup, mille kogus oli sõjaaja vältel ärevust tekitavalt kokku kuivanud. Ka kleitide keskkohd oli nihkunud peaaegu loomuliku tasemeni ja seelikud olid muutunud lopsakamaks.

Kohtumised lepiti kokku mitu kuud varem ja sellise kohtumise ära jäämine tähendas seltskondlikku surma. Õmbleja külastamine eelnes poeskäikudele, enda avalikkusele näitamisele. Ja sellistele tüdrukutele nagu Cora ja tema õed tähendas see lootust, mis põhines usul, et kogu elu võib muuta üks nõelatorge, õiget värvi kangas koos õige jumega. Et muinasjutt kindlalt tõeks saaks.

Osa temast tahtis uskuda, et see on tõsi, et niisugused imed on võimalikud. See ei lasknud tal öö läbi sõba silmale saada, ehkki oma osa võis olla ka õe norskamisel. Cora surus alla pisimadki haigutushood, kui ta uuris madam Dumonti

kangatükke. Põnevus, mis oli temas optimistlikult ja kangekaelselt selle pöörase seikluse alguses pead tõstnud, püsis vankumatult alles. Mitte mingisugune reaalsus ei suutnud seda alla suruda. Ta andus hetkeks sellele põnevusele, sulges silmad ja kujutles, kuidas ta on Londonis ja kohtub õmblejaga Bond Streetil või vähemalt seal lähedal, paari kvartali kaugusel.

Esimest korda kahe aasta jooksul pärast ema lahkumist tärkas temas lootus ja see oli seni kogetust tugevaim. Kui kleit on õige, kes teab, mis võimalustest ta kinni haarata saab? Cora surus igatseva ohke alla. Kinni haaramine oli keerulisem, kui keegi iial arvata oskaks. Ta oli saanud valusa õppetunni, et kui korra on lootus kaotatud, on raske seda uuesti ellu äratada. Lootus oli nagu hinnaline tulevikulubadus. Kadunud lootus tähendas murtud lubadust, kadunud tulevikku. Mis muud valikut tal oligi kui uskuda? Ta pidi oma perekonna nimel seda vähemalt püüdma.

Cora sättis kangatüki õe põse vastu. „Elise, see kollane musliin valgete lilledega sobiks sulle väga hästi.“ Elise oli pärinud nende heledat verd ema kena välimuse ja isa soojad pruunid silmad. Cora ei kahelnudki, et õigete kleitide ja nende tädi seltskondlike sidemete abil leiab Elise endale hea peigmehe. Nii ta lootis. Ta oli emale lubanud, et hoolitseb õdede eest, ja Elise vääris paremat kui Dorseti metsad. Oleks kergendus, kui üks õdedest heale järjele saaks. Siis oleks Cora osa oma lubadusest täitnud, isegi kui see tähendaks lootusetut igatsust Elise'i järjele, kelle mees tundmatusse suunda viib.

Tädi Benedicta noogutas heakskiitvalt kollase kanga suunas. „Sul on hea maitse, Cora.“ Tädi naeratas ja pööras pilgu

kangatükkide poole. „Kollane sobib Elise’ile suurepäraselt. Aga ära nüüd ennast ka unusta. Sinine värv tooks hästi esile sinu juuste sära.“

„Jah,“ kinnitas Elise vaimustunult. „Võta sinine, Cora. Me tulime siia ju sinu pärast ka.“ Killuke esialgsest põnevusest naasis ja tõrjus tagasi reaalsuse hetkelise sissetungi. Valik *olgu* sinise kasuks, otsustas Cora. Samuti sobis valgete okstega roheline. Ta naeratas endamisi ja nautis rõõmuhetke. Kui imeline oli mõelda uutele ilusates värvides riiete! Ei mingit musta ega igavat pruuni.

Olla Londonis ja osta uusi riideid oli justkui uue elu algus. See oli uimastav tõdemus, millega linnamajas Curzon Streetil igal hommikul ärgata. Iga aknast mööduva vankri kolin, iga müüja vali hää! tuletas talle meelde, et *tema* on Londonis. Kogu see vaba aeg, poeskäigud ja külaskäigud nõudsid harjumist pärast aastatepikkust ema põetamist ja majapidamisega tegelemist ning nooremate õdede kantseldamist. Siis kaotas ta ema ja ka isa, kuna isa elas ema surma raskelt üle. See tähendas, et Cora pidi ka koguduse koorma enda kanda võtma.

Ta oli Dorsetis olnud sedavõrd seotud teiste eest hoolitsemise ja neile teesillutamise, et tema enda võimalused kippusid käest libisema. Seega oli tal mõttes otsida oma võimalus üles nüüd. Pääsetee üksluisse argipäeva eest saabus siis, kui ta seda kõige vähem oodata oskas. Tädi Benedicta ja onu George olid otsekui taevast saabunud inglid, kes lendasid isa pastoraati ja kutsusid teda ja Elise’i endaga Londonisse hooaega veetma. Cora ja Elise ei suutnud oma õnne uskuda. See tundus liialt muinasjutuline. Ent isa vastuseis oli tugev.

Isa läks tülli oma baronetist vennaga, sest keeldus Coral minna laskmast. Kes tegeleb majapidamisega, kui ta ära läheb? Kes tüdrukute eest hoolitseb? Kes koguduse tööd korraldab? Isa ei saaks ilma temata hakkama. Cora süda oli murtud ja ta soovis meeleheitlikult, et vähemalt Elise saaks võimaluse Londonisse minna. Seega tegi ta ise ettepaneku, et jääb koju. Tädi Benedicta pidi isa kõvasti veenma, et mõlemad tütreid tuleb hooajale lubada.

„Alan,“ ütles tädi Benedicta ja vaatas isale rangelt pilgul otsa, „kui sinu tütreid jäävad Dorsetisse, on neil ainult kaks võimalust – abielluda talunikuga või jääda vanatüdruks. Ja sul on veel kolm tüdrukut, keda mehele panna. Sa ei leia siit seda abi, mida sul vaja on. Tüdrukud peavad Londonisse minema.“

Tädi Benedicta oli oma seisukohtades järeleandmatu. Elise ja Cora olid nägusad, elavaloomulised tüdrukud, kellel oli parematki teha kui Dorsetis lambaid kasvatada. Paremat nende enda ja ka perekonna jaoks. Kes nooremad tüdrukud reele aitaks, kui vanemad õed pole suutelised neid toetama? Tädi Benedicta jättis mainimata suguvõsa kiindumuse endast kõrgema klassi vastu, kellega Cora perekond liigagi sageli flirtinud oli, samuti isa võimetuse endaga toime tulla.

Väikese piirkonna vikaarina ei olnud isa suuteline üles kasvatama viit tütart ega neid ära elatama. Kaasavara ja hooajal osalemise võimaldamine polnud talle jõukohased, eriti pärast armastatud abikaasa lahkumist. Õnneks olid tädi Benedicta argumendid tema jaoks piisavalt veenvad. Ja nüüd olid neid *siin*, silmitsesid kangatükke ja valisid nende hulgast endale sobivaid. Pärast aastaid kestnud puudust ja kõigest ilmajätust, mis oli Corast teinud pennilugemise

eksperdi, tekitas see peapööritust. Ta teadis nüüdki kleidi maksumust iga viimase kui pitsiriba ja nõobini välja.

Cora sõrmitses rohelist musliini, mille ta oli välja valinud peene trüki järgi. Isegi nüüd ei söandanud ta lasta end vaimustusest kaasa kiskuda. Ei saanud vaid siidis ja sametis supelda. Ta oli küllalt praktilise meelega, et seda mõista. Ka õmblustöö juures tuli seda meeles pidada.

„Alan, luba nad hooajale, anna neile võimalus,“ oli tädi Benedicta nõudnud. „Kui nemad saavad hea mehe, siis on ka teistel kolmel võimalus.“

See viimane argument mõjus Corale tugevalt ja andis talle kindlustunde lahkuda õdede ja isa juurest. Perekond arvestas tema ja Elise'iga. Tema oli kahekümneaastane, Elise kaheksateistkümne. Mõlemad olid abiellumiseks piisavalt vanad. See tõsiasi nõudis tegutsemist.

Õmblejate ja avalikkuse ette tulemise põnevuse taga varit- ses hirmutav reaalsus. Järgmise kaheteistkümne nädala jook- sul pidi ta kohtuma ja abielluma mehega, kellega veedab kogu oma ülejäänud elu. See pani sõnad „kuni surm meid lahutab“ halvaendelisse konteksti. Oli niivõrd vähe aega selleks, et otsustada midagi niivõrd pühendumist nõudvat. Cora pere- kond arvestas temaga – need sõnad kajasid refräänina pidevas murelikus monoloogis, mis möödunud nädalail tema peas oli kumisenud. Veel enam, ka *tema* ise arvestas iseendaga.

Järgmise kaheteistkümne nädala jooksul otsustab ta *oma* elu üle. Kui ta ei leia Londonist abikaasat, siis naaseb ta Dor- setisse ja jääb enesestmõistetavalt vanatüdrukukuks, veedab ülejäänud elupäevad pere eest hoolitsedes, eeskätt isa eest, kes tõenäoliselt ei omanda ühtäkki oskust hoolitseda iseenda eest ega leia pidepunkti, mis aitaks tal välja pääseda masen-

dusest, mis ema surma järel ta endasse neelanud oli. Samuti hoolitsedes koguduse eest, kuna isa pole võimeline muuks kui pühapäevasteks jutlusteks ja talituste läbiviimiseks.

Tema osaks jääksid üksnes koormavad kohustused, sest ümbruskonnas ei leidunud kedagi, kes talle muljet avaldaks. Tädi Benedictal oli õigus. Baroneti vennatütardel oli vaja enamat, kui lambakasvataja suutnuks neile pakkuda. Cora oli seda oma nahal kogenud. Ta teadis, mis teda koju tulles ees ootab – midagi samasugust nagu rangelt tõsine John Arnot oma viiekümneaakrilise maaga, sajapealise lambakarjaga ja kolme lapsega, kes pidevalt ema vajavad. See mees tahtis kokka, majapidajat ja perenaist ühes isikus, niisugust, kellele maksma ei pea. Cora tahtis hoopis midagi muud, kui sellel mehel pakkuda oli.